
МУНИЦИОННИЯТЪ СКЛАДЪ ВЪ ЦЕНТЪРА НА СОФИЯ

Муниционният складъ в центъра на София — участъкът свърталище на атентатори, провокатори и разни съмнителни личности. Стоилъ Стефановъ — български Игнати Лойола. Незутщина и политическа смърдяковщина. Мълвата разпосивката „дръже убиеца!“ разбъркване на понятията. Отъ где почва истината и къде завършва лъжата

Изрично се забранява всякаво препечатване.

Както тоя муниципоненъ складъ в центъра на града, и „ударното ядро“ отъ нежесгардейцитъ си имаше особено предназначение. Всичко това бѣ приготвено за въ случай, ако наши политически противници се опитатъ да направятъ и най-голямъ опитъ за превратъ на „ударното ядро“, т. е. силитъ които се криятъ въ Централния участъкъ веднага първи окажатъ ефикасна съпротива, като се пустне въ ходъ димититъ, съ който щѣ да действатъ чисто по архистически, като произведатъ въ града и въ разни частъ взривове съ които да се смутъ срѣдъ неприя-

тели. Този планъ за съпротива бѣ на Ал. Димитровъ. И може би това той тѣж често забикаше Централния участъкъ, та камиитъ стражари чухъ слуги да си приказватъ, че нистра на Вътрешнитъ рани идва въ Центр. участъкъ градоначалника, като в до-

сеселването на Ст. Стефановъ отъ Вътрешното министерство, гдето до тогава вѣдеше, при менъ въ Централния участъкъ, бѣ отъ особено значение, което азъ по-късно узнахъ. Наистина, между менъ и този човѣкъ, тогава напусналъ армията като по-късно, се установи нѣкакво състояние, което се поддържа отъ онѣзи идеи и желания да живимъ на земеделския на-мѣ, каквото тогава и два-

мислѣхме, че вѣрно из-наваме, борейки се срещу неприятели, тайно и явно неприятели на Земеделския съюзъ, които и азъ малкият човѣкъ морето, дойдохъ да пос-на съ дълбоко убежде-

че трѣбва да се покора на сѣдба, която ми налага да сторя. Наистина, никогъ не ста-членъ на нѣкоя друж-което тѣж желаетахъ Стам-йски и Димитровъ, но азъ ейки си, че добре позна-моя нещастенъ народъ во си мислѣхъ — така по-ше въ началото на моя-юлицейска кариера — че жува вѣрно, облѣченъ въ-жическата тога на столи-градоначалникъ... Каква-осты!

акъ ясно и дълбоко днесъ нония ужаси, които пре-хъ, разбирамъ че съмъ-илъ, когато съмъ помис-че нашата „мечешка ус-на народа, ще му доне-лекчение, ще го освобо-и страданията, които му-инесоха войнитъ... на разбирайки собственото-ложение като градоначал-на столицата, азъ искре-ниемахъ предложението-ялство, което ми пра-Стоилъ, безъ да забелѣзъ

че този човѣкъ съ на-отъ природата съ та-лъ на Игнатий Лойола,убулото на манифестира-отъ него приятелство,а своитѣ иезуитски на-а — да постигне целта-а огледъ на срѣдствата.а бже таенъ комисаръ-ене, пресели се да жи-и менъ придружавайки-домъ.

и бѣха привикнали да-датъ неизмѣнно заед-до нѣмахъ служебно,а да крия отъ Стоила.повече — той знаеше-робности и личнитъ ми-Така щото абсолютно-което съмъ вършилъ-вършилъ съмъ го съ-едно:

бѣ наистина разитъ-човѣкъ съ довольно-умъ и прозорливъ.много и работеше-е си. Когато го на-хъ, острокопусната му-иция, ми напомняше-ера, портретитъ на ко-мъ виждалъ въ разни-

тъ музеи. Зе себе си бѣхъ ре-шилъ, че и Стоилъ Стефановъ, ще играе нѣкой день ролята на единъ Робеспьеръ въ Бъл-гария, за каквато роля бѣ много подходящъ. Така, настанилъ се да живѣе при менъ въ Центр. участъкъ, Стоилъ стана още по-близъкъ мой съучастникъ и съподвиж-никъ въ всичкитъ ми дѣла. И така азъ имахъ пълната въз-можность добре да опозная тоя мистериозенъ човѣкъ, кой-то изигра не само сѣдбоносна роля въ моя животъ, но и въ живота на Стамболийски, па и да не кажа голѣма дума, изигра за известно време сѣд-боносна роля и въ живота на сдруженитъ земеделци, като стана секретаръ на бившия Зе-мледѣлски съюзъ.

Въпросътъ, кои сж атента-торитъ противъ менъ, ме из-мѣчваше. И това, което става-ваше около менъ, ми се виж-даше странно, мистериозно, не-понятно. Съ нищо не можахъ тогава да си обясня неестест-веното държане къмъ менъ на всички които ме заобикаляха и които азъ считахъ за близ-ки менъ хора. Въмѣсто да среща съчувствие, едно иск-рено отношение къмъ онова-положение ва което се нами-рахъ като човѣкъ, когото е-сполетѣло нѣкакво нещастие и то при изпълнение на него-вия служебенъ и граждански дългъ, азъ четѣхъ въ очитъ на всички едно недовѣрие, ед-на ирония.

Азъ и не подозирахъ тога-ва, че тѣзи, които имаха инте-ресъ да се шантажира и съ-атентатъ противъ менъ, още-отъ първия день следъ нара-няването ми пуснаха мълвата, какво, че съмъ се самонара-нилъ съ бомбата...

Наистина, презъ първитъ два-дена следъ нараняването ми, менъ ме оградиха съ неспрест-рено внимание. Журналисти и разни граждани ме навестава-ха, искавайки съчувствие. Ре-портьоритъ отъ разнитъ со-фийски вестници ме фотогра-фираха раненъ въ леглото, фо-тографираха и окървавенитъ ми разкъсани отъ бомбата му-шета и пардесю

Столичнитъ вестници даваха най-подробни описания за мое-то нараняване, хваляйки ме от-крито, че въ момента на атента-торитъ... (Заб. Гледай стол-вестници „Утро“, „Дневникъ“, „Заря“ и др. съ дата 28. II и 1. III 1920 год.). Но следъ два-или три дена това внимание-къмъ менъ отъ страна на пред-ставителитъ на печата както и отъ страна на общественото-круто се измѣни: вмѣсто да срѣщамъ съчувствие, азъ за-белѣзвахъ съмнения. Пустна-тата злокобна мълва, най-на-предъ отъ Коста Муравиевъ, началника на Общ. безопаст-ностъ, че съмъ съмъ си хвър-лилъ бомбата, а ранитъ съмъ си причинилъ съ гвоздей — хвана мѣсто...

Дори представителитъ на-сѣдебната властъ — следова-телитъ, които водѣха след-ствието по атентата противъ-менъ, съ иронични усмивки-идваха да ме разпитватъ, про-дължавайки следствието, съ-очевидно невнимание и слаба-заинтересованостъ. Прочее, то-ва тѣхно държане съ менъ, азъ можахъ да забелѣжа още-отъ първия моментъ, когато во-еннитъ следователи отъ пасажа-Св. Никола (б. ав. — За този-пасажъ и действително на воен-следователи, азъ ще говоря-по нататѣкъ) пристѣпиха къмъ-следствието по атентата про-тивъ менъ. Аспарухъ Луковъ, военния следователъ, който-рѣвъ се яви при менъ още-сутринта на другия день-следъ нараняването ми, съ-такава нескрита ирония започ-на да ме разпитва, щото азъ

като се почувствахъ обиденъ, неохотно му давахъ показан-ията си.

Държанието на воен. сле-дователъ Луковъ къмъ менъ, въ момента можеше да се-обясни съ конфликтитъ ми съ-представителитъ на военно-сѣдебнитъ органи, съ които-имахъ чести недоразумения въ-свързка съ арестуванитъ радос-лависти, за които недоразуме-ния и дори стълкновения, ще-говоря по нататѣкъ.

Прочее, мълвата че съмъ се-самонаранилъ пусната въ обра-щение най-напредъ както ка-захъ отъ К. Муравиевъ, бързо-се прихвана срѣдъ разнитъ-обществени слоеве.

Отъ този день започна ист-инската ми трагедия, защото-именно тази мълва обѣрка по-нятията у хората, както отно-сително моята личностъ, така-и относително събитията, кои-то тѣж бързо и сѣдбоносно-за страната ни се развиваха. И всичкия тия събития се по-криваха съ с р а х о в и т и м и с т е р и и, които-измѣчвахъ — измѣчватъ и до-днесъ обществената съвестъ, защото всѣки честенъ човѣкъ, който се стреми да узнае ист-ината, сблѣскайки се съ про-тиворечията, и то страшни про-тиворечия, които се срещатъ-въ обясненията сж давали отъ-разнитъ лица до днесъ, отно-сително събитията, въ които се-замѣсва съ право има не мое-то име, не могатъ да си обяс-нятъ много нѣща.

Отъ много голѣмо значение-е какво първоначално освѣтле-ние ще се даде на едно ста-нало събитие, което събитие-носи общественъ характеръ. А тѣзи, които имаха на време-то си всичкия интересъ да на-правятъ отводъ на справедлив-итъ обвинения противъ тѣхъ, като автори на престѣпления-та, даваха умишлено и плано-мѣрно съвсемъ друга свѣтле-на върхи станалитъ събития.

На кратко — убийцитъ за да-избѣгнатъ възмездие, викаха-противъ другъ „дръжте го!“

(следва)

Дежурни аптеки до края на тая седмица: Б. Тодоровъ 6 септемврий, — С. Менахемовъ — Преславска. Л. Грозевъ подъ Воен. клубъ.

ХРОНИКА

Щандоветъ въ всички из-ложбени палати на VI Варнен-ска международна мострена изложба сж отдавна ангажи-рани. Управата на изложбата отказва да приема вече молби за записване на изложители, поради липса на свободни мѣ-ста за щандове.

Варненскиятъ Народенъ те-атъръ ще представи днесъ ко-медията „Черното петно“. Билети при касата на театъра.

Всѣки гостенинъ и Варне-нецъ трѣбва да посети Малкото морско казино, за-щото само тамъ ще напѣ-рите пресна риба, отлична-скара и натурални на-питки.

Пенсионерско събрание, Д-во „Старини“ поканва чле-новетъ си и всички пенсионе-ри и пенсионерки да се явятъ на общото събрание, което-ще се състои въ понеделникъ-16 т. м., въ 6 часа сл. обѣдъ-въ салона на д-во „Майка“. На това събрание ще говори-г. Ат. Лоловъ, председателъ-на централното н-во на д-во „Старини“ — София, на тема: „Исканията на пенсионеритъ, онеправдани по закона за пен-сиитъ отъ 1932 година“. Нека-всички пенсионери посетятъ-това важно събрание, за да-чуятъ и разбератъ неправдитъ-по пенсиитъ и усилията на-сдруженото пенсионерство за-премахването имъ.

Малкото морско казино не жалейки срѣдства ще под-несе на гоститъ и варненци-първитъ **венециански ве-чери**, които подъ вещото рѣ-ководство на г-нъ **Кр. Пин-зовъ** ще бждатъ изненада на-курорта Варна.

Сладкарското Занаятчийско-Сдружение гр. Варна, поканва-всички запасни членове, на 20-августъ 1937 год. петѣкъ 7 ча-са вечерята въ бившото кафе-не Ню-Йоркъ, на Общо го-дишно събрание, съ следния-дневенъ редъ: даване отчетъ-на настоятелството и контрол-ния съветъ, освобождаване-отъ отговорностъ и избиране-ново ръководно тѣло и кон-троленъ съветъ.

Ще се строи съпритежа-телска Вила-пансионъ въ най-модеренъ стилъ съ всички-удобства. Мѣстностъ „Св. Ни-кола“ до самия морски брѣгъ-въ сѣседство съ вилата на д-ръ-Станчевъ, бившъ пълномощенъ-министъръ и Петко Кирчевъ. Ангажиране на апартаменти-при арх. Стоянъ Доковъ „27-юлий“ 11 Тел. 27-74 Варна

208

„ЛЮБОВТА НА ЖОЗЕТЪ“

ват нередовни. Пѣснитъ на Мелоди ме ужасяватъ, не се занимавамъ вече съ възписанието й и често за най-голѣмо отчаяние на леля, се усамотявамъ въ гората.

Бѣгамъ въ гората, но напраздно, защото да намѣря спокойствие, трѣбва да избѣгамъ отъ сама себе си. Когато съмъ въ кѣщи, признавамъ, че съмъ много любезна.

Една вечеръ, при една малко по-груба дума на Жанъ, азъ ставамъ отъ масата и се оттеглямъ, въ малкия салонъ. Свивамъ се въ едитъ фо-йолъ и тамъ, въ тъмнината, се старая да се успокоя.

Вратата е останала отворена и чувамъ леля, която ме мисли далече, да въздиша:

— Струва ми се, че на малката й е омръзна-ло селото.

— Нѣма да го понася още много, забелѣза Жанъ сухо.

Края на септемврий приближава. Скоро ще си я взематъ.

— Уви! Сърдцето ми се сви отъ тая мисль. Бихъ искала да запазя за винаги това дете.

— Нѣма да я зарадвате много, ако й го предложите.

— Но азъ нѣма да й напѣя това предло-жение, продължава добрата леля, ще скрия мѣ-ката си, за да не звлича нейната.

— Мислита ли, че на нея й е мѣчно? казва той горчиво. Тя скоро ще забрави Ляуа и всичкн-насъ въ радоститъ на града.

— Не, тя има много по-добро сърдце откол-кото мислишъ ти. Убедена съмъ, че не ще ни забрави. Тя страда вече при мисльта за бждеша-

АЕРО

освентъ опитване безплатно

АЕРО

ще ви разхлади многократно

АЕРО

най-вкусния ароматиченъ бонбонъ

АЕРО

американски сладоледъ

АЕРО

хвърчи най-високо по качество

АЕРО

Само при Балжкчиевъ на едро и дребно ул. Царъ Борисъ, 23. 1—3096—3

Афиши, плакати

и хвърчащи листове
на **ЧУЖДИ ЕЗИЦИ**
при печатница „СВѢТЛИНА“, ул. „Царъ Симеонъ“
срещу хотелъ „Новъ Преславъ“ 1—0

Отдѣление за морски и дунавска полиц. служба и мор. уч. частъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 322

Обявява се на интересующитъ, че на 13 сеп-темврий 1937 год. ще се произведе трѣгъ съ тайна конкуренция отъ 15 до 16 часа, въ даначнитъ уп-равления въ Варна и Русе, за доставката на:

1. Парусина бѣла, тънка за платна м. 400 на пр. стойностъ 34,000 лв.
2. Парусина сива, тънка за платна м. 500 на пр. стойностъ 32,500 лв.
3. Сюрикъ кгр. 1500 на пр. стойностъ 48,000 лв.
4. Машиненъ вазелинъ (гресъ) кгр. 800 на пр. стойностъ 16,000 лв.

Поемни условия, описанията и образцитъ отъ парусинитъ, могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ-день въ домакинството на отдѣлението и отъ 15 до 16 часа въ данѣнитъ управления въ Варна и Русе, въ деня на трѣга.

Желающитъ да взематъ участие въ трѣга сж-длѣжни да се съобразяватъ съ Закона за Б. О. Предприятитая и правилника за приложението му.

Залогъ за правоучастие въ трѣга се иска 10 на-сто върху девизната стойностъ въ банково удосто-вѣрение.

Документи и оферти се приематъ до 16 часа. Срока за доставката е 50 дни, считанъ отъ да-тата на писменото съобщение до доставчика, че-трѣгътъ е утвърденъ.

Доставката е дѣлима само по видъ на мате-риалитъ.

Разносцитъ за обгербване на трѣжнитъ книжа, гербъ и договоръ, данѣкъ върху, предприятието, публикация и пр. сж за смѣтка на доставчика.

гр. Варна, 17 юлий 1937 год.
1-3097-1 **Отъ Домакинството на Отдѣлението.**

Библиотека „Варненски Новини.“ 205

— Но не, всичкитъ не сж врабчета носени отъ орли. А освентъ това, признайте, че нѣкога орлитъ си забиватъ ноктитъ много жестоко.

— Какъвъ е този езикъ, казва леля не доволна. Нищо не разбирамъ и не обичамъ когато говори-тъ така. Какви сж тѣзи орли, тѣзи врабчета, тѣзи-героплани?..

Тонътъ и ни размива, но нѣщо ме пробож-да на лѣво, тамъ кждето трѣбва да е сърдцето-ми. Страхливо врабче! Ето какво мисли за мене. Искахъ да го знамъ и сега съмъ обрде осведоме-на. Той ме постави въ числото на тѣзи пѣтнички-които прѣчатъ на авиатора.

Безъ друго, моята любовъ е нещасна. Въ-най-добрия случай той ме смѣта за една малка-братовчндка съ добра воля, но не способна да-бжде съпруга. Вчера още това ми бѣше безраз-лично. Но сега, когато знамъ... О! лоша Сюзонъ-защо ми отвори очитъ?

Леля, която съвсемъ не подозира за какво-мисля, подема:

— Малка, струва ми се, че си по-зле отъ-преди. Лесно се ядосвашъ. Страдашъ ли, или нѣ-що те дразни?

Ако знаеше какво е това нѣщо! Ако знаеше-каково име трѣбва да му се даде, веднага ще-ме помисли за тежко болна! И то отъ такава бо-лестъ, която никоя отъ нейнитъ лѣковити билки-неможе да изцѣри.

Азъ отговарямъ спокойно:

— Много съмъ добре. Жанъ се ядосва лес-но, а не азъ.

Като невинно наклеветенъ той вдигна къмъ-небето очитъ си и не се опитва да се защити.

ВАРНЕНСКИ НОВИНИ

Нашата гордост

Преди 70 години — Караджата

Ние, българите, от стара Добруджа, под турския гнет сме записали в нашата история дати тжни и гибелни, но имаме и такива които със своя блъскъ ще осветяват бъдещето, защото в нашите страдания сме раждали голъми подвизи. На 12-то го от изпълниха 70 години от героичната смърт на легендарния добруджански герой.

КАРАДЖАТА

Той е нашата гордост. Там, в Добруджа, гдето пълнелият тих бълб Дунав, блиска и гали родните бръгове, не много далеч от гр. Тулча, в чисто българското село Бей-дауд, се откърми Караджата.

Той е един от най-достоините и свидни чада на нашата родина. Той, буйният и пламенният — Караджата.

Той бѣ неразривната пламенна връзка между Стара Добруджа — Тулча и България.

Тулча — Караджата, Сливен — Хаджи Димитър.

В епохата на Караджата в Стара Добруджа имаше църкви, читалища, училища, свещеници и свой епископ, тулчанската епископия, с седище Тулча, с свои училища,

църкви и читалища по градове и села.

Тоя български колорит на Добруджа преди 70 години, не можеше да не роди Караджата и го хвърли в неравната борба за свобода.

Както ромънците се гордѣят с своите борци за народна правда: Horia Clujului Cichian от 1848 год. под унгарския гнет, нека не им се зловиди, че и ние българите от Добруджа имаме Караджата през турското робство.

Ние от ромънското правителство искаме училища и църковни правдини: да тачат нашия род, език и възраст, сносен живот и зачитане правата на българщината, осветени от програмата в Alba Lulia.

Поклон предъ скъпата памет на Караджата!

Драгомир Пачев

Ред. сп. „Родна Добруджа“

Аперитив „ЧУЧУЛИГА“

(площад Мусалла)

Винаги охладени напитки — южни бѣли и червени вина. Шуменско пиво. Пълна скра, аламинут и Горно-Орховски наденици и пастърма.

Всички при К. Щерев!

Последицата

Обединение на южните славяни от югославянско гледище

Интересен разговор с съветника на югославската легация и югославянския военен аташе. Сближението между двата народа. Има ли място за трета славянска държава на Балканите.

Бургаз 13. Случаят ни даде възможност да попаднем в компания с пребиваващите в града ни дипломатически лица: управляващия югославската легация в София и съветникът на сжщата г. Никола Шупца и югославския военен аташе г. полковник Йоан Соколович.

Тѣзи любезни събеседници ни дадоха възможност да поведем един непринуден разговор за приятелските отношения между двата братски славянски народи, въпросит, които ги вълнуват и тѣхните идеали.

Г-н Соколович с една детинска искреност заяви, че когато за пръв път дошъл в България чувствувал известен страх за своя живот. Той никога не е очаквал, че в България ще срещне един толкова искрен и миролюбив народ.

— Сега — продължи г. Соколович — се срамувам за неоправдания си нищо страх. Днес азъ свободно се разхождам из българското царство, навсякъде посрещан от българския народ с нескрита радост. Впечатлението ми сж, че сближението между двата братски народи се наложи повече от тѣх, отколкото от правителствата. Народите в България и Югославия желаят да живеят в братско разбирателство и истински мир.

Постепенно разговора се измѣстя върху въпроса за поробените български земи.

В този разговор се намѣси легационния съветник г. Шупца, който каза:

— Македонският въпрос все още стои открит за нашите правителства. Може би при взаимни отстъпки, той да се разреши в благоприятен смисъл за братска България, обаче, това е въпрос на бъдещето, за което ние сега не можем да говорим.

Относно въпроса за създаване автономна Македония, у нас се смѣта, че това е исторически неосъществимо. Защото, създаването на една трета славянска държава на Балканския полуостров ще предизвика недоволството на

други държави, които не ще се, спрат дори и пред войната за унищожаването ѝ.

Така, че според мен, да се аспира за автономна македонска държава, значи да се върви умишлено към една гибелна война за славянските народи на Балканския полуостров. Азъ никога не сжм забравял, че македонският въпрос ще бѣде винаги ябълка на раздоритъ на Балканите.

Следъ крѣпко мълчание, военният аташе г. полк. Соколович подхвана:

— Според мен най-правилното разрешение на всички спорове между двата братски народи ще намѣрятъ в обединението на всички южни славяни. Тази идея не е нова и не е неосъществима, както нѣкои се изказват. Тя се е появила и израствала много отдавна и има своето културно и историческо обяснение.

През времето на българският Симеон Велики (893—927 година) имаме почти интегрално обединение на южните славяни в границите на една българска империя, с предѣли много по широки от днешна Югославия. Тази могъща българска държава е обхващала славяните от Адриатическо до Черно морета.

Самото това не е примѣръ за осъществяване обединението на балканските славяни в една могъща славянска държава.

Вземете западно славянското царство на чехите Болеслави, чехската велика държава на последните Премислави и др. Тѣзи доказателства идват да ни подчертаят, че е възможно обединението на всички южни славяни, стига само тия народи да се споразумѣят помежду си, като доведат своите претенции и народни амбиции до границите, които биха им позволили да вървят паралелно, хармонично и безъ конфликти.

Горниятъ разговор предаваме безъ наши коментари.

Св. Л.

Печатница „Новини“

М-ра на Търговията г. Бъровъ днесъ открива

VI-тата международна мострена изложба в Варна

(Продължение от I-ва страница)

Следъ него м-рът на Търговията г. Бъровъ произнесе своята реч, с която обявя VI-тата мострена изложба за открита. Речта на м-ръ Бъровъ предаваме на друго място в в-ка.

Последниятъ думи на м-ръ Бъровъ бѣха изпразнени с продължителни ржкоплѣскания и отъ звучитъ на флотската музика която свири „Шуми Марица“.

Председателят на Т. И. К. Боянъ Абджиевъ въ своята въдохновена речъ разгледа до сега изминатия път и подчерта стремежъ на уредителитъ на мострената изложба да работят и за въ бъдеще все така съ жаръ за напредъка на народното стопанство. Речта си г. Абджиевъ завърши с думитъ:

— Тукъ му е мястото, да изпълня единъ приятенъ дългъ отъ името на изложбения комитетъ на Варненската международна мострена изложба и отъ името на всички варненци, като изкажа нашитъ най-дълбоки и искрени благодарности най-напредъ на Н. В. Царъ Бориса III, за гдето той, оценявайки правилно нашата голѣма служба къмъ българското народно стопанство, прие подъ свое Върховно покровителство Международната мострена изложба в града ни;

На г. „Министра на Т. П. Т. — за проявеното му внимание и за желанието му да ни помогне въ нашето благородно дѣло:

На г. Министра на желѣзницитъ и Главния директоръ на сжщитъ — за улесненията които направи при пътуванията на изложители и посетители;

На г. Министра на просвѣтата — за отпускане на Девическата гимназия;

На г. г. министра на Вжтрешнитъ работи и министра на Благоустройството — за вниманието и участието имъ при тържественото откриване на изложбата ни;

На г. министра на Земледелието — за участието на Министерството въ изложбата;

На г. управителя на Б. З. К. Банка — за голѣмитъ му чувства къмъ нашето дѣло, за субсидията и участието въ изложбата;

На Шуменския областенъ

директоръ — за голѣмитъ му грижи по изложбата и за уредането на селско-стопанския съборъ;

На Варненската община — за пълното участие въ изложбата;

На Варненската популярна банка — за субсидията, която ни дава ожегодно;

Благодаря отъ това място и на всички членове на В.Т.И. Камара които никога не сж жалили своята стопанска чест и сръдствата на своя стопански институтъ, когато е ставало дума за Варненската международна изложба;

Благодаря на всички варненски стопански и културни организации, както и на всички доблестни варненски граждани, които отъ всекогдайно подкрепяха усилията на Изложбения комитетъ за стабилизирането на Варненската международна изложба;

Да живѣе Върховниятъ покровител на Варненската международна и з л о ж б а Н. В. Царъ Борисъ III!

Да живѣе обичната на Марица!

Да расте и крепне радостта на България — Князъ Симеонъ Търновски,

Отново музиката засви „Шими Марица“ и ново „уръсе“ понесе отъ хилядни гърми.

Прочетеи бѣха поздравителни телеграми отъ Н. В. Царя, отъ м-вата на желѣзницитъ и просвѣтата.

Телеграма на Царя, посрещната и изпратена съ шумни възклицания на родост, има следното съдържание.

„По случай откриването VI-тата международна мострена изложба, поздравявамъ сръдечно комитета и изложителитъ, като пожелавамъ у пѣхъ на изложбата, все по-голѣми постижения на народното стопанство и напредъкъ на нашата хубава Варна“.

Отъ тукъ официалнитъ лица, на чело съ господи мистрѣт, потеглиха за къмъ изложбената палата въ Търговската гимназия. Министъръ Бъровъ прерѣза лентата пронасяйки кратко слово и обявя изложбата за открита.

Днесъ въ единъ часъ изложбения комитетъ даде обѣд на господи министритъ и официалнитъ лица въ Морско казино.

Министерски съветъ

работата му идната седмица

София 15. Министерски съветъ е сликанъ за седмичникъ следъ обѣдъ.

До края на седмичната очаква да се завърши м-рът на правосъдието г. Огняновъ.

Министерския съветъ утре и последващитъ дни ще продължи да се занимава съ въпроси отъ управлението.

Внимание Дамы!

искате ли да покорите сърдечето на любимия ви мъжъ? неоставяйте назадъ, набавете си веднага най-новия шлагеръ на сезона:

БИСЕРНИ КОТВИ. ПРЪСТЕНИ И ОБИЦИ

отъ книжарница МЕРКУРИЙ

БИЛЕТИ ОТЪ ЧЕТВЪРТИ ДЕН

на държ. лотарейни щастливи номери

агенция „Стрел“

Кино РАНКОВЪ

Грандиозна двойна програма

Радост за децата, художествена наслада за възрастни

ЦѢЛА ПРОГРАМА. Последниятъ най-новия юбилейни трикфилми

Мики Маузъ

Трепетна

сензация

РОЗАТА НА КАЛИФОРНИЯ

Съ прочутия баритонъ Джонъ Боулсъ и чаровната звезда Гледисъ Свартутъ ЗВУЧНИ ИСПАНСКИ РОМАНТИЧНИ ПЪСНИ — СТРАСТНИ ТАНЦИ

Цени отъ 4 до 11 лв. — партеръ

Помежду насъ настава мълчание и азъ продължавамъ мечтитъ си.

Възможно ли е да обичамъ този немилостивъ подигравчивъ, който непрестанно ме измъчва? Азъ го мразихъ първитъ дни! Нима е възможно да се измѣня въ толкова кратко време?

Азъ шия и се мжча да възстановя „драмата“. Когато дойдох тукъ обичахъ другъ или поне мислѣхъ, че обичахъ, защото най-после човѣкъ не може да не е толкова непостояненъ. Мислѣхъ, че обичахъ Луи, но съмъ се излѣгала, защото посрещнахъ безъ мжка неговия отказъ, когато само при мисълта, че Жанъ може да се ожени за друга, ревността ме убива. Значи, моята нова любовъ е истинска. Освенъ ако... и това би дало право на моя ужасенъ братовчедъ, освенъ ако младитъ момичета, сж наистина една бѣла страница, върху която човѣкъ пише каквото си иска. Прекланямъ глава, върно е, че азъ влияя, защото въ толкова кратко време азъ съвсемъ се промѣниха. Лудсриитъ ми се разпрѣснаха, а добритъ ми качества, заспали до тогава, отново се пробудиха.

Азъ отдавахъ това на благородното влияние на успокоителния селски въздухъ, Сега истината се налага. Не е билъ въздухътъ, нито добритъ уплътвания на леля, това е било зараждащото чувство, което се е увеличавало малко по-малко безъ мое знание, любовта, неприятната и неизразимата любовъ къмъ човѣка, който не ме изглеждалше, който не се интересуваше отъ мене и който постоянно ме нараняваше съ остритъ си нокти.

Сега той е малко омекналъ и благоволява да ми признае нѣкои нищожни качества, но това е всичко. Мисълта, че азъ мога да бѣда негова жена, нѣма никога да му дойде и ако нѣкой му го пошунне, той ще се измѣне съ презрителния

Наистина, нѣмамъ щастие въ сърдечнитъ работи. Цѣлата вечеръ въздицамъ и съмъ ужасно намусена.

Любовта не е весело нѣщо. Този лѣжливъ богъ, когато, поетитъ възпѣватъ съ толкова възторгъ, те кара повече да плачешъ, отколкото да се смѣешъ. На мене той ми е донесълъ само грижи, безпокойства и скръбъ.

Минаватъ два три дена, презъ които азъ се старая да прикрия, колкото мога, душевното си състояние. Въпрѣки всичко то проличава въ държанието ми. Изгубила съмъ много отъ жизнерадостъра си. Какъ странно ми действа любовта. Азъ съмъ малко унижена заедо съмъ се влюбила така глупаво въ единъ селякъ, който ни най-малко не отговаря на предишния ми идеалъ, сърдита, че той не се интересува отъ мене и разстроена при мисълта за усложненията, които ще дойдатъ съ време.

Много мъчително е за едно младо момиче да попадне въ моето положение. Ако се бѣше случило обратното, ако Жанъ ме обичаше, той би ми поискалъ самъ отъ родителитъ ми. А азъ не мога да отида при леля да ѝ кажа: „Мили лельо, бѣдете така добра да ми дадете ржката на вашия синъ“.

Азъ съмъ едновременно възбудена, нервна, нещастна и щастлива. Чувствамъ, че никога нѣма да срещна мжжъ по-сериозенъ и по-достоенъ за любовъ отъ братовчедъ ми. Но азъ не мога да се отдамъ на това чувство и на неизвестност, която ми носи.

Вжтрешното ми възбуждение се отразява и на поведението ми. Азъ не се грижа за цѣтята, букетитъ въ салона изсѣхватъ безъ да ги подновя, а визититъ ми при Зели започватъ да ста-